

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 3 2021, nummers 57 – 79 vrijdag 22 januari 2021

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2021

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Bouwbesluit	8
Natuurbescherming.....	9
Bijstand	14

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	16
AVG/Wbp	16
Rijkswet op het Nederlanderschap	19
Vreemdelingenrecht	22
Inreisverbod	22
Visum	24
Asiel	24
Medisch advies	26
Richtlijnen en verordeningen	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2021, 57

ABRS, 20-01-2021, 202002671/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. I.c. is verhuurster geen belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij het besluit tot inwilliging van een aanvraag van [partij] om verlening van een urgentieverklaring.

Besluit waarbij het college de aanvraag van [partij] om verlening van een urgentieverklaring heeft ingewilligd.

3.1. [appellante] heeft in de eerste plaats gesteld dat zij een financieel belang heeft, omdat zij met [partij] kennelijk in een huurgeschil is verwickeld. Dit financiële belang, dat slechts terug te voeren is op de civielrechtelijke verhouding tussen [appellante] en [partij], staat in een te ver verwijderd verband met het besluit tot verlening van de urgentieverklaring en is daarom niet rechtstreeks betrokken bij dat besluit. De verlening van de urgentieverklaring heeft immers geen invloed op het financiële belang van [appellante].

3.2. [appellante] heeft in de tweede plaats gesteld dat zij belang heeft, omdat zij in haar hoedanigheid als verhuurster in haar eer en goede naam is aangetast. Volgens [appellante] kan het, gelet op artikel 11, vierde lid, aanhef en onder f en g, van de Huisvestingsverordening Almere 2015, niet anders zijn dan dat [partij] leugenachtig heeft verklaard over haar als verhuurster om de urgentieverklaring te verkrijgen. Hoewel dit belang tegengesteld is aan dat van [partij], betekent dat niet dat [appellante] belanghebbende is. Daarvoor staat ook dit belang in een te ver verwijderd verband met het besluit tot verlening van de urgentieverklaring, zodat het niet rechtstreeks betrokken is bij het besluit van 26 november 2018. Zoals [appellante] zelf heeft erkend, leidt het besluit op zichzelf genomen niet tot aantasting van haar eer en goede naam. Dit geldt echter evenzeer voor de inhoud van de gronden die [partij] aan haar aanvraag om een urgentieverklaring ten grondslag heeft gelegd. Een urgentieverklaring wordt niet verleend omdat de aanvrager niet met de verhuurder overweg kan. Overigens bestaat in deze zaak ook geen enkele aanwijzing dat [partij] de relatie met haar verhuurster aan haar aanvraag om een urgentieverklaring ten grondslag heeft gelegd. In dit verband is van belang dat [appellante] aan de Afdeling geen toestemming heeft gegeven om kennis te nemen van het besluit van 26 november 2018, het bijbehorende advies van de urgentiecommissie en het bijbehorende indicatieadvies van A-REA. Dit komt in beginsel voor rekening van degene die toestemming heeft geweigerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 17 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3350](#)). Door het weigeren van toestemming heeft [appellante] de Afdeling de mogelijkheid ontnomen om te onderzoeken op welke grond het college aan [partij] een urgentieverklaring heeft verleend.

3.3. Zoals de rechtbank verder terecht heeft overwogen, kan [appellante] geen geslaagd beroep doen op de conclusie van advocaat-generaal Widdershoven van 7 november 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3474](#). Een situatie als bedoeld in deze conclusie gaat over de

toepassing van het leerstuk van afgeleid belang door de bestuursrechter. Aan [appellante] wordt niet tegengeworpen dat zij een afgeleid belang heeft, maar dat haar belangen niet rechtstreeks betrokken zijn bij het besluit tot verlening van de urgentieverklaring. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:96](#)

JnB2021, 58

MK CRvB, 13-01-2021 (publ. 14-01-2021), 19/953 WAO-W

Awb 8:15

WRAKING. Uit het niet houden van een verbindingstest voorafgaand aan de zitting kan geen vooringenomenheid van de behandelend rechter worden afgeleid. In dit verband is van betekenis dat i.c. de verbinding op de zittingsdag tot stand is gebracht en dat de zitting via videobellen heeft plaatsgevonden.

Bij e-mail [...] heeft verzoeker de behandelend rechter gewraakt. [...]

De wrakingskamer ziet in de feitelijke gang van zaken rond en op de zitting geen vooringenomenheid of een objectief gerechtvaardigde vrees daarvoor. Daartoe wordt het volgende overwogen.

4.2.2. Bij brief van 2 september 2020 is verzoeker uitgenodigd voor de behandeling van zijn zaak ter zitting van 7 oktober 2020. Verzoeker heeft vervolgens bij e-mail van 17 september 2020 verzocht om via videobellen deel te nemen aan deze zitting. Op deze e-mail is per brief gereageerd. Vast staat dat deze brief verzoeker heeft bereikt, omdat hij daarop bij e-mail van 4 oktober 2020 heeft gereageerd, met het verzoek om (technische) informatie en een verbindingstest. Dat op die reactie van verzoeker niet is gereageerd, betekent niet dat de behandelend rechter vooringenomen was. Uit het niet houden van een verbindingstest voorafgaand aan de zitting kan geen vooringenomenheid van de behandelend rechter worden afgeleid. In dit verband is van betekenis dat de verbinding op de zittingsdag tot stand is gebracht en dat de zitting via videobellen heeft plaatsgevonden.

4.2.3. Anders dan verzoeker meent, kan vooringenomenheid niet worden afgeleid uit het feit dat de behandelend rechter en de gemachtigde van het Uvw beiden beschikten over een gedigitaliseerd dossier en daar beiden tijdens de zitting gebruik van hebben gemaakt. Op de stelling van verzoeker dat hij niet weet of hij wel over het complete dossier beschikte heeft de behandelend rechter gereageerd met de mededeling dat hem niet is gebleken dat procespartijen niet over dezelfde stukken beschikten. Gelet hierop en nu verzoeker zijn stelling niet nader heeft geconcretiseerd, is ook hierin geen grond gelegen om vooringenomenheid aan te nemen.

4.2.4. Voor de stelling van verzoeker dat de behandelend rechter onvoldoende tijd heeft uitgetrokken voor de behandeling van zijn zaak is, daargelaten of dat een zwaarwegende aanwijzing vormt voor vooringenomenheid, in het proces-verbaal geen aanknopingspunt te vinden. Uit het proces-verbaal kan niet worden afgeleid dat verzoeker onvoldoende tijd heeft gekregen om zijn gronden toe te lichten. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:60](#)

JnB2021, 59

ABRS, 20-01-2021, 201906567/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Oss.

Awb 8:62 lid 1, 2 aanhef en onder c

ZITTING. Afwijzing verzoek behandeling ter zitting met gesloten deuren. Voor een behandeling met gesloten deuren is een situatie vereist waarin de persoonlijke levenssfeer van een of meer partijen bijzondere bescherming verdient. I.c. gaat het om vermeend fout parkeren in de woonwijk van [appellante] en een verzoek van [appellante] om daartegen op te treden. In deze zaak zijn behalve het woonadres geen verdere persoonlijke gegevens van [appellante] aan de orde. De enkele niet geconcretiseerde en onderbouwde stelling van [appellante] dat zij repercussies vreest als haar naam en adresgegevens openbaar worden als gevolg van het feit dat de ter zitting aanwezige pers over de zaak zal schrijven, geeft geen grond voor het oordeel dat haar persoonlijke levenssfeer bijzondere bescherming verdient.

[ECLI:NL:RVS:2021:104](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2021, 60

MK ABRS, 20-01-2021, 202002719/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Arnhem, verweerder.

Bestemmingsplan "Buitengebied Arnhem Noord 2017"

HANDHAVING. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. Afwijzing handhavingsverzoek tegen gevestigde illegale bewoners op recreatieterrein. Hoewel de corona-crisis beperkingen met zich kan brengen voor de handhaving in gevallen als het onderhavige heeft het college onvoldoende gemotiveerd waarom het in dit geval onvermijdelijk was dat van handhaving zou worden afgezien in de gevallen waarover het college, naar aanleiding van de uitspraak van 15 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:117](#), een besluit moest nemen.

[...] 1. [appellant] woont permanent op het recreatieterrein aan de [locatie] in Arnhem (hierna: het recreatieterrein) en heeft daarvoor een persoons- en objectgebonden omgevingsvergunning. Hij stelt dat de toename van het aantal personen dat permanent illegaal op het recreatieterrein woont negatieve gevolgen heeft voor zijn woongenot. Daarom heeft hij het college verzocht om daartegen handhavend op te treden. Het college heeft het verzoek [...] afgewezen, omdat de permanente bewoners van het recreatieterrein een diverse groep vormen die vaak door meervoudige problemen en een gebrek aan reguliere opvang en/of huisvestingsmogelijkheden genooddaakt wordt zich op het recreatieterrein in te schrijven. [...]

[...] Bijzondere omstandigheden

[...] 3.2. Niet in geschil is dat het gebruik van het recreatieterrein voor permanente bewoning in strijd is met de op grond van het geldende bestemmingsplan "Buitengebied

Arnhem Noord 2007" aan het terrein toegekende bestemming "Recreatieve doeleinden". Het college was dan ook bevoegd om handhavend op te treden.

[...] 3.4. Niet in geschil dat geen concreet zicht op legalisatie bestaat. De vraag die centraal staat is of het college voldoende heeft gemotiveerd dat handhavend optreden tegen de gevestigde illegale bewoners zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat het college daarvan heeft kunnen afzien.

3.5. Hoewel de corona-crisis beperkingen met zich kan brengen voor de handhaving in gevallen als het onderhavige heeft het college naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende gemotiveerd waarom het in dit geval onvermijdelijk was dat van handhaving zou worden afgezien in de gevallen waarover het college, naar aanleiding van de uitspraak van 15 januari 2020, [red: [ECLI:NL:RVS:2020:117](#)], een besluit moest nemen. Zoals het college in het verweerschrift heeft uiteengezet had het op het moment van het besluit van 6 maart 2020 al het nodige onderzoek gedaan, maar kon het naar eigen zeggen als gevolg van de corona-crisis tegen de op het park gevestigde bewoners door het college nog niet tot handhaving overgaan. Het college heeft onvoldoende gemotiveerd waarom dat niet kon, al dan niet voor een deel van die bewoners. Het college heeft wel gesteld dat er beperkingen in de communicatie met betrokken bewoners zijn, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat geen enkel overleg redelijkerwijs mogelijk is. Verder blijkt niet dat het college in het kader van het handhavingsinstrumentarium mogelijkheden heeft bekeken om rekening te houden met persoonlijke omstandigheden in de corona-crisis, door bijvoorbeeld een lange begunstigingstermijn te hanteren. Daar komt bij dat het college niet had mogen volstaan met de motivering dat op dit moment niet zal worden overgegaan tot handhaving. Het college had zijn beslissing om niet tot handhaving over te gaan op zijn minst aan een termijn moeten verbinden, om vervolgens later te kunnen bezien hoe verder zou moeten worden besloten. Het standpunt van het college dat er, zodra de omstandigheden zich normaliseren, nadere besluiten zullen worden genomen, is daartoe onvoldoende.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:106](#)

JnB2021, 61

Rechtbank Rotterdam, 07-01-2021 (publ. 19-01-2021), ROT 18/4908

college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee, verweerder.

Awb 5:21, 7:11

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 1.1a

BESTUURSDWANG. HEROVERWEGING. Last onder bestuursdwang wegens overtreding van artikel 1a, van de Woningwet. I.c. heeft verweerder in bezwaar onder meer het primaire besluit aangevuld in die zin dat hieraan mede artikel 1.1a van de Wm ten grondslag wordt gelegd. Artikel 7:11 van de Awb staat niet aan deze aanvulling van het bestreden besluit in de weg. Deze aanvulling leidt immers niet tot een wijziging van de inhoud van de last onder bestuursdwang en die last was wat betreft de inhoud steeds duidelijk. Dat verweerder hangende bezwaar zelf de overtreding heeft beëindigd, betekent evenmin dat verweerder artikel 1.1a van de Wm hieraan niet mede ten grondslag heeft

kunnen leggen. De rechtbank ziet niet in dat eiser is benadeeld door de aanvulling van de wettelijke grondslag bij het bestreden besluit. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is evenmin sprake.

[ECLI:NL:RBROT:2021:250](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2021, 62

MK ABRS, 20-01-2021, 201907144/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Oirschot.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e Notitie Handelingsperspectieven veehouderij en volksgezondheid; endotoxine toetsingskader 1.0 (hierna: Endotoxine toetsingskader 1.0)

WABO-milieu. De rechtbank heeft i.c. terecht geoordeeld dat de toets aan het Endotoxine toetsingskader 1.0 in het besluit onvoldoende is gemotiveerd. Hoewel het college de aan [...] reeds vergunde bedrijfsactiviteiten met de bijbehorende emissies bij zijn standpunt op dit punt heeft mogen betrekken, betekent dat niet dat daarvan uitgaande, de toets aan het Endotoxine toetsingskader 1.0 bij de huidige aanvraag minder volledig behoeft te worden gemotiveerd. Nu blijkt de toets van het college zelf, de advieswaarde van de Gezondheidsraad - ook al is dat slechts in beperkte mate - wordt overschreden, had het college beter moeten motiveren waarom het dat aanvaardbaar acht. Het is onvoldoende om er daarbij uitsluitend op te wijzen dat reeds eerder een meer milieubelastende situatie was vergund. Dat aan normen voor geur en luchtkwaliteit wordt voldaan, wat daar ook van zij, kan niet de conclusies van het college over de gevolgen van endotoxinen dragen.

[ECLI:NL:RVS:2021:70](#)

Voor de uitspraken over de omgevingsvergunningen voor de veehouderij zie de uitspraken van de Afdeling van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:69](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:71](#) (zie de samenvatting onder het kopje "Natuurbescherming" (JnB2021, 64)).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 19-01-2021 (publ. 20-01-2021), 202006452/2/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:85](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bouwbesluit

JnB2021, 63

MK ABRS, 20-01-2021, 201906766/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Utrecht (het college).

Woningwet 1b lid 2, 2

Bouwbesluit 2012 3.25, 3.26

BOUWBESLUIT. Uit de artikelen 3.25 en 3.26 van het Bouwbesluit volgt dat wanneer de uitwendige scheidingsconstructie waterdicht is, bepaald volgens NEN 2778, in elk geval wordt voldaan aan de eis van artikel 3.25, eerste lid, van het Bouwbesluit. Het systeem van de artikelen 3.25 en 3.26 van het Bouwbesluit sluit weliswaar op zichzelf niet uit dat in het geval toepassing van artikel 3.26 praktisch niet uitvoerbaar is, aan de hand van een andere bepalingsmethode wordt bepaald of een bestaand bouwwerk voldoet aan artikel 3.25. Uit die andere bepalingsmethode moet dan wel onmiskenbaar volgen dat niet aan artikel 3.25 is voldaan. Verwijzing naar ABRS 18-03-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:817](#).

[...] het college [heeft] [appellant] onder oplegging van een dwangsom gelast de geconstateerde gebreken in het pand [...] te (laten) herstellen en hersteld te (laten) houden. Daarnaast heeft het college [appellant] een bestuurlijke boete van € 4.000,00 opgelegd.

[...] 3. [...] In het nieuwe besluit op bezwaar van 7 december 2020 is de opgelegde last onder dwangsom beperkt tot de ontbrekende dakpan. [...]

[...] 4.2. De eis van artikel 3.25, eerste lid, van het Bouwbesluit dat de vorming van allergenen door vocht in verblijfsruimten, toiletruimten en badruimten voldoende wordt beperkt, is voor een geval als dit nader uitgewerkt in artikel 3.26. Uit de artikelen 3.25 en 3.26 van het Bouwbesluit volgt dat wanneer de uitwendige scheidingsconstructie waterdicht is, bepaald volgens NEN 2778, in elk geval wordt voldaan aan de eis van artikel 3.25, eerste lid, van het Bouwbesluit. Dit betekent dat niet kan worden vastgesteld dat er een overtreding van artikel 3.25, eerste lid, van het Bouwbesluit heeft plaatsgevonden, voordat is vastgesteld of de scheidingsconstructie waterdicht is, bepaald volgens NEN 2778. Het is dus, anders dan waarvan de rechtbank is uitgegaan, niet voldoende om vast te stellen dat een dakpan ontbreekt. Niet in geschil is dat het college niet aan de hand van NEN 2778 heeft bepaald of door het ontbreken van een dakpan de uitwendige scheidingsconstructie waterdicht is. Het systeem van de artikelen 3.25 en 3.26 van het Bouwbesluit sluit weliswaar op zichzelf niet uit dat in het geval toepassing van artikel 3.26 praktisch niet uitvoerbaar is, aan de hand van een andere bepalingsmethode wordt bepaald of een bestaand bouwwerk voldoet aan artikel 3.25. Uit die andere bepalingsmethode moet dan wel onmiskenbaar volgen dat niet aan artikel 3.25 is voldaan (vergelijk 5.1 van de uitspraak van de Afdeling van 18 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:817](#)). Het college heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat toepassing van artikel 3.26 in dit geval praktisch niet uitvoerbaar is. Bovendien volgt uit de enkele visuele waarneming dat ergens een dakpan ontbreekt niet onmiskenbaar dat niet aan artikel 3.25 wordt voldaan. Dit geldt temeer, aangezien tussen partijen niet in

geschil is dat er verschillende controles zijn geweest en dat tijdens geen enkele controle een lekkage is vastgesteld. Gelet hierop heeft het college zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat [appellant] artikel 3.25, gelezen in samenhang met artikel 3.26, van het Bouwbesluit heeft overtreden. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Indien het college van oordeel is dat de regeling van het Bouwbesluit niet goed aansluit bij de praktijk, zal het zich tot de wetgever moeten richten.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:101](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2021, 64

MK ABRS, 20-01-2021, 201907146/1/R2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (het college).

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 5.4 lid 1, lid 2

NATUUR. GEBIEDSBESCHERMING. De Afdeling gaat in op de vraag onder welke omstandigheden een natuurvergunning kan of moet worden ingetrokken en welke eisen aan de motivering van een beslissing op een verzoek om intrekking of wijziging van een natuurvergunning worden gesteld.

De Afdeling laat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand. De natuurvergunning waarvan de intrekking wordt verzocht is verleend op basis van intern salderen. De natuurvergunning is een zogenoemde verslechteringsvergunning, die vereist was voor activiteiten die geen significante gevolgen konden hebben voor een Natura 2000-gebied. De vergunningplicht voor dergelijke activiteiten is per 1 januari 2020 vervallen.

[...] Samenvatting

1. Deze zaak gaat over de afwijzing van een verzoek van BMF en Natuurmonumenten om de natuurvergunning voor de varkenshouderij van De Logt in te trekken. De rechtsvraag die de Afdeling in deze uitspraak moet beantwoorden is onder welke omstandigheden een natuurvergunning kan of moet worden ingetrokken en welke eisen aan de motivering van een beslissing op een verzoek om intrekking of wijziging van een natuurvergunning worden gesteld. Verder gaat de Afdeling in de uitspraak in op de betekenis van de wijziging van de vergunningplicht per 1 januari 2020 voor projecten die gebruik maken van intern salderen.

1.1. De uitleg van artikel 5.4, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) staat centraal in deze uitspraak. Daarin is bepaald dat een natuurvergunning wordt ingetrokken of gewijzigd indien dat nodig is ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn. In deze bepaling ligt naar het oordeel van de Afdeling besloten dat een grond voor intrekking of wijziging van een natuurvergunning aanwezig is als een verslechtering of significante verstoring van natuurwaarden in een Natura 2000-gebied dreigt en de activiteit waarvoor de natuurvergunning is verleend effecten heeft op die natuurwaarden.

Als deze grond zich voordoet dan staat vast dat ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn, passende maatregelen getroffen moeten worden om verslechtering of significante verstoring van natuurwaarden te voorkomen. Daarmee staat echter nog niet vast dat de natuurvergunning als passende maatregel moet worden ingetrokken of gewijzigd. Het college heeft namelijk beoordelingsruimte bij de keuze van de te treffen nodige passende maatregelen. Dat betekent dat het college moet beoordelen of de intrekking of wijziging van de natuurvergunning als passende maatregel wordt ingezet, dan wel dat andere passende maatregelen (zullen) worden getroffen. Als de intrekking of wijziging van de natuurvergunning de enige te treffen passende maatregel is, dan moet de vergunning worden ingetrokken of gewijzigd.

Kiest het college niet voor de intrekking of wijziging van de natuurvergunning dan moet het college in het besluit tot afwijzing van een verzoek daartoe inzichtelijk maken op welke wijze het invulling heeft gegeven aan de beoordelingsruimte die het heeft bij de keuze van de te treffen passende maatregelen. Het college kan dat naar het oordeel van de Afdeling doen door uit te leggen welke andere maatregelen zijn of zullen worden getroffen, binnen welk tijdpad de maatregelen worden uitgevoerd en wanneer verwacht wordt dat deze effectief zijn.

1.2. Voor activiteiten die stikstofdepositie veroorzaken op natuurwaarden die door een overbelasting van stikstof dreigen te verslechteren betekent het voorgaande naar het oordeel van de Afdeling het volgende. Het college kan, als het niet voor de intrekking of wijziging van de natuurvergunning kiest, niet volstaan met de enkele constatering dat andere passende maatregelen kunnen, zullen of al worden getroffen. Het college dient inzichtelijk te maken met welke maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen een afzienbare termijn. Als er een pakket van maatregelen of een programma in uitvoering is dat gericht is op de daling van stikstofdepositie dan kan het college daar naar verwijzen. Is er geen zicht op de uitvoering van andere stikstofreducerende maatregelen binnen afzienbare termijn, dan komt de intrekking of wijziging van de natuurvergunning, al dan niet in samenhang met de intrekking of wijziging van één of meer andere natuurvergunningen, nadrukkelijk in beeld, met name als die intrekking(en) of wijziging(en) wel binnen afzienbare termijn tot relevante verbetering kan of kunnen leiden.

1.3. De Afdeling stelt in deze zaak vast dat de grond voor intrekking of wijziging van een natuurvergunning als bedoeld in artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb aanwezig is. Het besluit tot afwijzing van het verzoek om intrekking van de natuurvergunning is gebrekkig gemotiveerd, omdat het college niet inzichtelijk heeft gemaakt welke andere passende maatregelen getroffen zullen worden. De rechtbank is terecht tot dat oordeel gekomen en heeft het besluit tot afwijzing van het verzoek terecht vernietigd.

De Afdeling ziet in deze zaak aanleiding de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Daarvoor is van belang dat de natuurvergunning waarvan de intrekking wordt verzocht is verleend op basis van intern salderen. De natuurvergunning is een zogenoemde verslechteringsvergunning, die vereist was voor activiteiten die geen significante gevolgen konden hebben voor een Natura 2000-gebied. De vergunningplicht voor dergelijke activiteiten is per 1 januari 2020 vervallen. Omdat met de intrekking van de vergunning voor een activiteit die niet vergunningplichtig is niet kan worden

bewerkstelligd dat de activiteit niet alsnog wordt gerealiseerd, kan de intrekking van deze vergunning niet als passende maatregel worden ingezet en zou het college bij een nieuw te nemen besluit het verzoek alsnog moeten afwijzen. De Afdeling laat daarom de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand. Daarmee is de procedure over de intrekking van deze natuurvergunning tot een einde gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:71](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak zet voorwaarden voor intrekken natuurvergunning op een rij") uitgebracht.

Voor de uitspraken over de omgevingsvergunningen voor de veehouderij zie de uitspraken van de Afdeling van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:69](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:70](#) (zie de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB2021, 62)).

JnB 2021, 65

Tussenuitspraak MK ABRS, 20-01-2020, 201702813/1/R3

minister van Infrastructuur en Milieu (nu: Infrastructuur en Waterstaat), verweerder.

Tracéwet 13

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.13, 2.7, 2.8, 2.9,

Besluit natuurbescherming 2.1, 2.7, 2.12

NATUUR. GEBIEDSBESCHERMING. TRACEBESLUIT. BEREKENING

STIKSTOFDEPOSITIE. Tracébesluit "A15/A12 Ressen-Oudbroeken (ViA15)".

Ontoereikend is gemotiveerd dat, ondanks het hanteren van een 5 km-rekengrens in de stikstofberekeningen, uit het Deelrapport gebiedsbescherming (2019) volledige, precieze en definitieve constatering en conclusies kunnen worden verkregen die elke redelijke wetenschappelijke twijfel over de gevolgen van het tracébesluit voor de betrokken Natura 2000-gebieden kunnen wegnemen.

[...] Bij besluit van 24 februari 2017 heeft de minister het tracébesluit "A15/A12 Ressen-Oudbroeken (ViA15)" vastgesteld.

[...] Bij besluit van 18 februari 2019 heeft de minister het tracébesluit "A12/A15 Ressen-Oudbroeken (2019), wijziging van het tracébesluit A12/A15 Ressen-Oudbroeken (2017)" vastgesteld (hierna: het wijzigingsbesluit).

[...] 5 km-grens (rekengrens)

[...] 69. GNMF betoogt dat de minister ten onrechte alleen de stikstofdeposities heeft berekend van het wegverkeer dat rijdt binnen 5 km van (rekenpunten in) Natura 2000-gebieden. Deze beperking is volgens haar het gevolg van de keuze om in AERIUS Calculator de stikstofdepositie van wegverkeer te berekenen met behulp van de Standaardrekenmethode 2 (hierna: SRM2). Voor overige bronnen wordt OPS gebruikt; daarmee wordt ook gekeken naar deposities buiten 5 km van (rekenpunten in) Natura 2000-gebieden. [...]

69.1. De minister heeft ter zitting gesteld dat de implementatie van SRM2 in AERIUS Calculator een maximale rekenafstand heeft van 5 km, omdat eventuele berekende

bijdragen van wegverkeer op grotere afstanden niet meer betekenisvol te herleiden zijn tot een individueel project zoals het onderhavige tracé. [...]

[...] 69.3. Het gebruiken van een hulpmiddel als AERIUS Calculator voor het maken van de passende beoordeling als bedoeld in artikel 2.8 van de Wnb is dus alleen toegestaan als daarmee volledige, precieze en definitieve constatering en conclusies kunnen worden verkregen die elke redelijke wetenschappelijke twijfel over de gevolgen van de geplande werkzaamheden voor de betrokken Natura 2000-gebieden kunnen wegnemen.

69.4. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de minister niet toereikend gemotiveerd dat in dit geval aan deze voorwaarden is voldaan. Het is met name nog onduidelijk of de beoordeling van de stikstofdepositie die als gevolg van het tracé kan ontstaan volledig is geweest.

Het tracé zelf en de wegen waarop als gevolg van het tracé een toename van verkeer te verwachten valt, liggen immers slechts ten dele binnen 5 km van (rekenpunten in) de Natura 2000-gebieden die in het Deelrapport gebiedsbescherming (2019) zijn betrokken. Voor zover het verkeer op grotere afstand rijdt, is de stikstofdepositie die daarvan het gevolg is niet berekend.

Verder is onduidelijk in hoeverre het tracé leidt tot stikstofdepositie op (rekenpunten in) Natura 2000-gebieden op meer dan 5 kilometer afstand van wegvakken waarvoor het verkeersmodel een toename in verkeer voorspelt.

69.5. Deze bezwaren worden niet weggenomen door de stelling van de minister dat eventuele berekende bijdragen van wegverkeer op grotere afstanden dan 5 km niet meer betekenisvol te herleiden zijn tot een individueel project. Het is de Afdeling namelijk niet duidelijk wat precies onder "betekenisvol herleiden" moet worden verstaan en hoe is vastgesteld dat daarvan bij grotere afstanden dan 5 km geen sprake meer van kan zijn. Wat dit laatste betreft, is in het bijzonder onduidelijk waarom het kennelijk wel mogelijk is om met AERIUS Calculator voor andere bronnen dan wegverkeer de stikstofdeposities "betekenisvol te herleiden" op grotere afstanden dan 5 km.

Hetgeen de minister ter zitting voor het overige naar voren heeft gebracht komt erop neer dat het streven naar volledigheid van de stikstofberekeningen ten koste zal gaan van de precisie. De Afdeling acht niet aannemelijk gemaakt dat deze keuze moet worden gemaakt. En als het niet uitgesloten is dat om technisch-wetenschappelijke redenen tussen deze twee doelen een balans moet worden gevonden, acht zij de gemaakte afweging onvoldoende inzichtelijk. De minister heeft weliswaar gewezen op enkele voordelen die SRM2 volgens hem biedt voor het berekenen van deposities van wegverkeer, maar het is onduidelijk waarom die zwaarder moeten wegen dan het nadeel dat een gedeelte van de depositie helemaal niet berekend wordt. Een cijfermatige onderbouwing van de voor- en nadelen ontbreekt. Bovendien heeft de minister in deze procedure onvoldoende duidelijk gemaakt hoe, als inderdaad moet worden aangenomen dat een gedeelte van de stikstofdepositie bezwaarlijk in de passende beoordeling van een individueel project wordt betrokken, kan worden uitgesloten dat dat gedeelte van de stikstofdepositie, eventueel in samenhang met de stikstofdepositie van andere projecten en activiteiten, toch leidt tot of bijdraagt aan een aantasting van stikstofgevoelige habitats en, als dat niet kan, hoe is verzekerd dat dan passende maatregelen getroffen zullen worden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:105](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Minister I&W moet stikstofgevolgen tracébesluit ViA15 beter motiveren") uitgebracht.

JnB2021, 66

MK Rechtbank Den Haag, 05-01-2021 (publ. 15-01-2021), SGR 19/1509

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8, 3.10, 3.17

Besluit natuurbescherming (Bnb) 3.13

Regeling natuurbescherming 3.1,

Verordening uitvoering Wet natuurbescherming Zuid-Holland

NATUUR. SOORTENBESCHERMING. Verweerder heeft niet aangetoond dat de ontheffing voor het nachtelijk doden van konijnen in de provincie Zuid-Holland nodig is in het belang van de volksgezondheid en openbare veiligheid.

Gelet op feit dat al een zeer ruime landelijke vrijstelling geldt voor het doden van konijnen, lag het op de weg van verweerder om met concrete gegevens inzichtelijk te maken waarom deze vrijstelling onvoldoende is voor een effectieve bestrijding van het konijn en waarom in aanvulling hierop de verleende ontheffing noodzakelijk was. Verweerder is hier niet in geslaagd.

[...] verweerder [heeft], onder het stellen van voorschriften, aan Faunabeheereenheid Zuid-Holland [...] ontheffing verleend van verboden op grond van de Wet natuurbescherming (Wnb) voor het doden van konijnen tussen zonsondergang en zonsopkomst met gebruik van een (luchtdruk) geweer, [...]. De ontheffing is verleend voor de periode van 11 februari 2019 tot en met 15 juli 2023.

[...] Is de ontheffing nodig?

[...] 7.1 Gelet op feit dat al een zeer ruime landelijke vrijstelling geldt voor het doden van konijnen, lag het op de weg van verweerder om met concrete gegevens inzichtelijk te maken waarom deze vrijstelling onvoldoende is voor een effectieve bestrijding van het konijn en waarom in aanvulling hierop de verleende ontheffing noodzakelijk was. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder hier niet in geslaagd. De rechtbank overweegt daartoe dat uit het faunabeheerplan (paragraaf 12.2) volgt dat konijnen in de praktijk in grote delen van de provincie niet bejaagd of bestreden zullen worden op basis van de landelijke vrijstelling. Tegen die achtergrond mocht van verweerder verwacht worden dat hij aan de hand van concrete en verifieerbare gegevens zou onderbouwen waarom desondanks een aanvullende ontheffing nodig is. Verweerder is hierin niet geslaagd, nu in het faunabeheerplan slechts in algemene bewoordingen wordt toegelicht welke schade konijnen kunnen veroorzaken, maar niet inzichtelijk wordt gemaakt dat deze schade zich daadwerkelijk heeft voorgedaan of dreigt voor te doen in een omvang die noopte tot het verlenen van de ontheffing. Daarmee heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom, in aanvulling op de reeds geldende landelijke vrijstelling, het verlenen van een ontheffing nodig was. Daar komt bij dat uit het bestreden besluit niet volgt waarom de ontheffing nodig was voor de gehele provincie. Op diverse plaatsen in het faunabeheerplan wordt immers benadrukt dat verreweg de meeste bestrijding van

konijnen met het oog op de volksgezondheid en openbare veiligheid plaatsvindt in het havengebied Rotterdam. De rechtbank volgt verweerder niet in zijn standpunt dat de ontheffing verleend kon worden voor de gehele provincie, omdat deze uitsluitend gebruikt zal worden op concrete locaties op basis van een door de faunabeheereenheid goed te keuren plan van aanpak. De ontheffing laat het daarmee ter beoordeling aan de faunabeheereenheid of al dan niet van de ontheffing gebruik gemaakt wordt. Die handelwijze verhoudt zich niet met het stelsel van de Wnb, waaruit volgt dat een ontheffing van de verbodsbepalingen uit die wet uitsluitend verleend kan worden indien dit nodig is met het oog op de in de wet genoemde belangen. Dat betekent dat het aan verweerder is om een passende ontheffing te verlenen die niet verder strekt dan noodzakelijk is. In dit verband dient verweerder ook te beoordelen of de ontheffing naar tijd en ruimte beperkt kan worden. Dat is hier naar het oordeel van de rechtbank niet, althans onvoldoende gemotiveerd, gebeurd.

7.2 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet heeft aangetoond dat de ontheffing nodig is in het belang van de volksgezondheid en openbare veiligheid. Het bestreden besluit berust daarom niet op een draagkrachtige motivering.

[...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:200](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2021, 67

MK Rechtbank Gelderland, 05-11-2020 (publ. 15-01-2021), 20/2223

college van burgemeester en wethouders Arnhem, verweerder.

PW 5 aanhef en onder e, 12, 31

Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten (basistoelage Wtos)

PARTICIPATIEWET. VOORLIGGENDE VOORZIENING. MIDDELEN. Op de norm bedoeld in artikel 21, eerste lid aanhef en onder a, van de Pw worden in mindering gebracht het bedrag van de Wtos-toelage, de ouderlijke bijdrage, het surplus van de Wtos-toeslag en de VSO-toeslag. Aldus wordt het bedrag verkregen aan bijzondere bijstand waarop eiseres recht heeft op grond van artikel 12 van de Pw.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:5909](#)

JnB2021, 68

CRvB, 12-01-2021 (publ. 20-01-2021), 18/124 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU)

Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 (Richtlijn) 6, 24 lid 2

PW 11 lid 2

PARTICIPATIEWET. GEEN VERPLICHTING OM GEDURENDE DE EERSTE DRIE MAANDEN VAN VERBLIJF IN NEDERLAND BIJSTAND TOE TE KENNEN. Appellant kan in de te beoordelen periode op grond van zijn verblijfstitel niet worden gelijkgesteld met een Nederlander als bedoeld in artikel 11, tweede lid, van de PW, omdat de uitzondering van artikel 24, tweede lid, van de Richtlijn op hem van toepassing is. Dit brengt ook mee dat in zijn geval artikel 16, tweede lid, van de PW van toepassing is, zodat aan hem op grond van zeer dringende redenen zoals bedoeld in het eerste lid van artikel 16 van de PW geen bijstand kan worden verleend.

4.3. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant als Unieburger rechtmatig verblijf in Nederland had en dat dit verblijf is aan te merken als verblijf gedurende de eerste drie maanden na vestiging in Nederland. Tussen partijen is ook niet in geschil dat het college op grond van artikel 11, tweede lid, van de PW in verbinding met artikel 24, tweede lid, van de Richtlijn gedurende de eerste drie maanden van zijn verblijf in Nederland niet verplicht is bijstand toe te kennen. Partijen verschillen van mening over de beantwoording van de vraag of in afwijking van de genoemde bepalingen op grond van zeer dringende redenen als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de PW, bijstand kan worden verleend.

4.4. Uit de onder 4.2.1 tot en met 4.2.5 weergegeven bepalingen volgt dat appellant in de te beoordelen periode op grond van zijn verblijfstitel niet kan worden gelijkgesteld met een Nederlander als bedoeld in artikel 11, tweede lid, van de PW, omdat de uitzondering van artikel 24, tweede lid, van de Richtlijn op hem van toepassing is. Dit brengt ook mee dat in zijn geval artikel 16, tweede lid, van de PW van toepassing is, zodat aan hem op grond van zeer dringende redenen zoals bedoeld in het eerste lid van artikel 16 van de PW geen bijstand kan worden verleend.

4.5. Het college heeft dat niet onderkend en ten onrechte getoetst of in de omstandigheden van appellant sprake is van zeer dringende redenen als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de PW. Ook de rechtbank heeft dat ten onrechte beoordeeld. Dit leidt niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Het gesignaleerde gebrek kan namelijk met toepassing van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd, omdat aannemelijk is dat de belanghebbende daardoor niet is benadeeld. Immers, ook als het gebrek zich niet zou hebben voorgedaan, zou de aanvraag om bijstand zijn afgewezen, aangezien appellant in de te beoordelen periode niet beschikte over een verblijfstitel die recht geeft op bijstand.

[ECLI:NL:CRVB:2021:104](https://ecli.nl/crvb/2021/104)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2021, 69

MK Rechtbank Oost-Brabant, 08-01-2021 (publ. 19-01-2021),

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oss, verweerder.

JW 2.3 lid 1

JEUGDWET. PGB. STAPPENPLAN NIET, ALTHANS ONVOLDOENDE, GEVOLGD. De op het aanvraagformulier geformuleerde hulpvraag luidt dat eisers moeder met behulp van een pgb zichzelf wil inkopen omdat ze niet kan werken vanwege de beperkingen van eiser. Door geen nader onderzoek te doen naar de hulpvraag van eisers gezin achter deze wens om toekenning van een pgb, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op onjuiste wijze uitvoering gegeven aan het stappenplan.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:53](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG/Wbp

JnB2021, 70

MK ABRS, 20-01-2021, 202000041/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 6, 17

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 8

AVG. WBP. Toepasselijk recht. Voor zover het gaat om het verzoek van [appellant] om schadevergoeding, moet de rechtmatigheid van de verwerkingen worden beoordeeld aan de hand van het recht dat van toepassing was op het moment van die verwerkingen. Voor zover het gaat om zijn verzoek om zijn gegevens te wissen, moet de rechtmatigheid van de verwerkingen echter worden beoordeeld aan de hand van het recht dat van toepassing was op het moment dat het college het besluit op bezwaar heeft genomen.

[Afwijzing] verzoek van [appellant] tot verwijdering van zijn persoonsgegevens en tot vergoeding van schade wegens onrechtmatige gegevensverwerking, [...].

[...] 6. In hoger beroep reageert [appellant] niet op het oordeel van de rechtbank, dat de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding geen besluit is. Hij bestrijdt uitsluitend het oordeel van de rechtbank, dat de gegevensverwerkingen rechtmatig zijn geweest.

Welk recht is van toepassing?

[...] 7.1. Bij de beoordeling van het betoog van [appellant] moet onderscheid worden gemaakt tussen zijn verzoek om zijn gegevens te wissen enerzijds en zijn verzoek om schadevergoeding anderzijds.

Voor zover het gaat om zijn verzoek om schadevergoeding, moet de rechtmatigheid van de verwerkingen worden beoordeeld aan de hand van het recht dat van toepassing was op het moment van die verwerkingen (zie rechtsoverweging 3 van de uitspraak van de Afdeling van 1 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:900](#)). Op de momenten waar het in deze zaak om gaat was de Wbp van toepassing. Voor zover het gaat om zijn verzoek om zijn gegevens te wissen, moet de rechtmatigheid van de verwerkingen echter worden beoordeeld aan de hand van het recht dat van toepassing was op het moment dat het college het besluit op bezwaar heeft genomen, in dit geval 13 mei 2019. Op dat moment

was de AVG al in werking getreden. [appellant] klaagt terecht dat het oordeel van de rechtbank in zoverre onjuist is. De Afdeling ziet hierin echter geen grond om de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Zoals [appellant] in zijn hogerberoepschrift heeft erkend, maakt het in zijn geval namelijk geen verschil of de rechtmatigheid van de verwerkingen wordt beoordeeld aan de hand van de AVG of de Wbp. Artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG biedt namelijk, net als artikel 8, aanhef en onder e, van de Wbp, een grondslag om gegevens te verwerken indien dit noodzakelijk is voor de goede vervulling van een publiekrechtelijke taak (vergelijk rechtsoverweging 31 van de hiervoor vermelde uitspraak van de Afdeling van 1 april 2020). [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:107](#)

JnB2021, 71

MK ABRS, 20-01-2021, 201907939/1/A3

algemene raad van de Nederlandse Orde van Advocaten.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1 aanhef en onder e, 17 lid 1 aanhef en onder a, 3 aanhef en onder b

Advocatenwet 8b

AVG. Er is i.c. geen noodzaak om de naam van [appellant] zonder tijdsbeperking gepubliceerd te houden op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten. Dit betekent dat is voldaan aan artikel 17, eerste lid, aanhef onder a, van de AVG en dat [appellant] in zoverre recht heeft op wissing van zijn gegevens. Ook artikel 17, derde lid, aanhef en onder b, van de AVG staat hieraan niet in de weg.

Besluit waarbij de algemene raad het verzoek van [appellant] om ontkoppeling van de lijst waarop zijn schorsing staat vermeld met zoekmachines op internet heeft afgewezen.

[...]

Wordt gehandeld in strijd met de AVG?

4. [Appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de algemene raad terecht heeft geweigerd het ontkoppelingsverzoek op grond van artikel 17 van de AVG in te willigen. [...]

4.1. De Afdeling ziet zich gesteld voor de vraag of [appellant] gelet op artikel 17 van de AVG het recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens. [...]

4.3. Uit de tekst van de artikelen 8, 8a en 8b van de Advocatenwet en de daarop in de Nota van Wijziging (kamerstukken II, 2010-2011, 32 382, nr. 8) gegeven toelichting blijkt wat de doeleinden zijn van de publicatie van de gegevens over de schorsing van [appellant] op het tableau en op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten: een goede rechtsbedeling, bescherming van de belangen van rechtszoekenden, het vergroten van het vertrouwen in de kwaliteit en integriteit van de advocatuur en een zuiverende werking binnen de beroepsgroep. De Afdeling zal hierna beoordelen of het geplaatst houden van [appellant] op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten nodig is om deze doeleinden te bereiken.

4.4. Anders dan de algemene raad stelt, is het zonder tijdsbeperking vermeld houden van de persoonsgegevens van [appellant] op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten niet nodig om de hiervoor in 4.3 beschreven doelen te bereiken. [appellant] is sinds 1 juni 2018 op eigen verzoek van het tableau geschrappt en is sinds die datum niet meer als

advocaat werkzaam. Om die reden is op het tableau ook niet langer voor eenieder zichtbaar dat [appellant] geschorst is geweest. De schorsing is nog wel vermeld op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten die op de website van de NOVA is geplaatst en via zoekmachines op internet vindbaar is.

Nu [appellant] niet langer als advocaat werkzaam is, is het gepubliceerd houden van zijn persoonsgegevens op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten niet langer nodig om cliënten die een advocaat zoeken te beschermen en een realistisch beeld te geven van de advocaat waarmee zij in zee willen gaan. [...]

Gelet hierop bestaat er geen noodzaak om van de naam van [appellant] zonder tijdsbepanking gepubliceerd te houden op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten. Dit betekent dat is voldaan aan artikel 17, eerste lid, aanhef onder a, van de AVG en dat [appellant] in zoverre recht heeft op wissing van zijn gegevens.

4.5. Ingevolge artikel 17, derde lid, aanhef en onder b, van de AVG is het eerste lid echter niet van toepassing voor zover de verwerking nodig is voor de in dat artikellid benoemde gevallen.

Anders dan de algemene raad aanvoert, staat dit artikel van de AVG niet in de weg aan het recht van [appellant] op wissing van de gegevens. Ingevolge dat artikel is er geen recht op wissing als op de verwerkingsverantwoordelijke een wettelijke verwerkingsverplichting rust. Een dergelijke verplichting is in dit geval niet aanwezig. Tussen partijen is niet in geschil dat [appellant] met ingang van 17 augustus 2017 voor vier maanden is geschorst als advocaat. Gelet hierop heeft de secretaris van de algemene raad de naam van [appellant] in zoverre ingevolge artikel 8b van de Advocatenwet terecht gepubliceerd op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten. Deze verwerking van zijn persoonsgegevens is nodig om te voldoen aan een wettelijke plicht die op de secretaris van de algemene raad rust in de zin van artikel 6, eerste lid, onder c, van de AVG. Dit geldt echter niet voor het vervolgens op de lijst geplaatst houden van de naam van [appellant]. Artikel 8b van de Advocatenwet bepaalt slechts dat er een openbaarmaking plaatsvindt en schrijft niet voor hoe lang de lijst daarna nog raadpleegbaar moet blijven. Het onbepaald geplaatst houden van de naam van [appellant] op de gepubliceerde lijst kan daarom niet worden aangemerkt als voldoening aan een uit de Advocatenwet voortvloeiende wettelijke plicht. Wissing van deze gegevens op enig moment is dan ook niet in strijd met de wettelijke verplichting van artikel 8b van de Advocatenwet.

In artikel 17, derde lid, aanhef en onder b, van de AVG is daarnaast opgenomen dat er ook geen recht op wissing van de persoonsgegevens is als de verwerking daarvan nodig is voor het vervullen van een taak van algemeen belang of het uitoefenen van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is verleend. Ook die uitzonderingsgrond doet zich niet voor. Uit hetgeen hiervoor onder 4.4 is overwogen volgt dat de noodzaak die ingevolge artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG is vereist voor een dergelijke verwerking van persoonsgegevens in dit geval ontbreekt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:111](https://ecli.nl/rvs/2021:111)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB2021, 72

MK ABRS, 20-01-2021, 201907911/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 6, 8

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen 1

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47, 48, 52

Awb 8:29

RWN 9, 14

NEDERLANDERSCHAP. Voor de intrekking van het Nederlanderschap is voldoende dat sprake is van ernstige vermoedens van betrokkenheid bij de Rwandese genocide.

2. [...] De staatssecretaris heeft het Nederlanderschap van [appellante] krachtens artikel 14, eerste lid, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de RWN) ingetrokken, omdat zij in de toelatings- en naturalisatieprocedure heeft gezwegen over haar rol bij de gebeurtenissen in Rwanda voorafgaand aan en tijdens de genocide in 1994, terwijl zij wist, althans redelijkerwijs kon vermoeden, dat die informatie relevant was voor haar verzoek om verlening van het Nederlanderschap. [...]

Intrekking van het Nederlanderschap op basis van vermoedens en schending van het verbod op discriminatie

[...]

5.1. Om het Nederlanderschap van [appellante] krachtens artikel 14, eerste lid, van de RWN in te kunnen trekken moet de staatssecretaris, in het licht van paragraaf 2 van de toelichting op artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, en paragrafen 2 en 2.2 van de toelichting op artikel 14, eerste lid, van de RWN, nagaan of zij in aanmerking zou zijn gekomen voor het Nederlanderschap, indien hij ten tijde van het verzoek bekend was geweest met haar rol bij de genocide in Rwanda. Uit de memorie van toelichting bij de RWN (Kamerstukken II 1997/98, 25 891, nr. 3, p. 14) volgt niet dat de wetgever heeft beoogd dat de staatssecretaris hierbij moet nagaan of het verzwegen feit, in dit geval de betrokkenheid van [appellante] bij de genocide in Rwanda, is bewezen.

De staatssecretaris heeft op basis van de informatie uit het artikel 1(F)-onderzoek en het individueel ambtsbericht geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat [appellante] zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige misdrijven of handelingen als genoemd in artikel 1(F) en dat zij hierover heeft gezwegen. Een dergelijke conclusie maakt dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat [appellante] het Nederlanderschap niet zou hebben verkregen als de thans bekende informatie over haar betrokkenheid bij de genocide tijdens haar verzoek om verkrijging van het Nederlanderschap beschikbaar was geweest, omdat er dan ernstige vermoedens zouden bestaan dat zij een gevaar oplevert voor de openbare orde, goede zeden of de veiligheid van het Koninkrijk als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en

onder a, van de RWN. Betrokkenheid bij genocide is een relevant feit als bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de RWN en de staatssecretaris heeft geen onjuiste maatstaf gehanteerd voor de toepassing van deze bepaling. Van strijd met het legaliteits- en rechtszekerheidsbeginsel is geen sprake, omdat deze systematiek voor de intrekking van het Nederlanderschap volgt uit de RWN en de Handleiding RWN. [...]

Onschuldpresumptie

9. [appellante] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de quasi strafrechtelijke aard van deze procedure met zich brengt dat artikel 6, tweede en derde lid, van het EVRM en artikel 48 van het EU Handvest van toepassing zijn. In dat licht betoogt [appellante], onder verwijzing naar onder meer het arrest van het EHRM van 8 juni 1976, Engel en anderen tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:1976:0608JUD000510071](#), dat zowel de staatssecretaris als de rechtbank in strijd met de onschuldpresumptie een oordeel heeft geven over haar schuld aan genocide zonder dat dit in een strafrechtelijke procedure is komen vast te staan.

9.1 [...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, leidt zij uit de rechtspraak van het EHRM af dat, wil de onschuldpresumptie van artikel 6, tweede lid, van het EVRM, van toepassing zijn, hetzij sprake moet zijn van een 'criminal charge', hetzij sprake moet zijn van een niet-punitieve bestuursrechtelijke procedure waaraan parallel een strafrechtelijke procedure loopt of heeft gelopen (zie de uitspraak van de Afdeling van 12 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4038](#)). In paragraaf 82 van het arrest Engel heeft het EHRM drie criteria geformuleerd om te bepalen of sprake is van een criminal charge. Ten eerste is van belang de classificatie van de intrekking naar nationaal recht, ten tweede de aard van de overtreding - mede bezien in relatie tot het doel van de sanctie - en ten derde de zwaarte van de maatregel. De laatste twee criteria zijn niet cumulatief, maar kunnen wel in onderlinge samenhang worden bezien.

9.2. De intrekking van het Nederlanderschap is naar de classificatie van nationaal recht een bestuurlijke maatregel. In paragraaf 2 van de toelichting op artikel 14, eerste lid, van de RWN, vervat in de Handleiding RWN, staat dat de intrekking geen sanctie is voor frauduleuze handelingen, maar tot doel heeft de gevolgen van het frauduleus handelen te corrigeren. De maatregel is gericht op een specifieke groep, namelijk Nederlanders die ten tijde van hun verzoek om het Nederlanderschap valse verklaringen hebben afgelegd, bedrog hebben gepleegd of relevante feiten hebben verzwegen. Volgens de Handleiding RWN zal intrekking slechts worden overwogen indien de betrokkene, ware de fraude, het bedrog of de verzwijging van relevante feiten tijdig bekend geweest, niet voor verlening van het Nederlanderschap in aanmerking zou zijn gekomen. Van de intrekking kan worden afgezien als de afweging van de bij de intrekking betrokken belangen daartoe aanleiding geven. Gelet hierop, is de intrekking van het Nederlanderschap krachtens artikel 14, eerste lid, van de RWN geen punitieve sanctie.

Bij het beoordelen van de zwaarte van de maatregel is van belang of de maatregel is bedoeld om leed toe te voegen en of de maatregel zodanig zwaar is dat deze daardoor als punitief moet worden beschouwd. De zwaarte van de maatregel wordt beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven; hoe de betrokkene de maatregel subjectief ervaart is hierbij in het algemeen niet van belang. De Afdeling is van oordeel dat de intrekking van het Nederlanderschap weliswaar een ingrijpende maatregel is met verstreckende

gevolgen, maar dat de intrekking niet is gericht op leedtoevoeging. Met de intrekking beoogt de staatssecretaris immers de gevolgen van het ten onrechte verleende Nederlanderschap terug te draaien.

9.3. Gezien het vorenstaande leidt toepassing van het eerste en het tweede criterium op dit geval niet tot de conclusie dat hier sprake is van een 'criminal charge'. Ook als het tweede en derde criterium in onderlinge samenhang worden gezien, bestaat geen aanleiding om tot die conclusie te komen. [...]

Bovendien verricht de staatssecretaris de beoordeling of het Nederlanderschap krachtens artikel 14, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de RWN moet worden ingetrokken aan de hand van andere maatstaven dan die, welke in het strafrecht worden gehanteerd om vast te stellen dat een verdachte schuldig is aan het ten laste gelegde feit. Hierbij is niet vereist dat de betrokkene strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gehouden voor de hem aangerekende misdrijven, maar is slechts vereist dat er ernstige vermoedens bestaan om te veronderstellen dat deze zich daaraan schuldig heeft gemaakt. Anders dan [appellante] betoogt, hebben de staatssecretaris en de rechtbank geen oordeel gegeven over haar schuld aan genocide, maar hebben zij terecht beoordeeld of er ernstige vermoedens bestaan om te veronderstellen dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan één of meerdere gedragingen als genoemd in artikel 1(F). [...]

Belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel

[...] 11.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, volgt uit het arrest *Genovese tegen Malta*, paragraaf 30, dat aan artikel 8 van het EVRM geen aanspraak op verkrijging van een bepaalde nationaliteit kan worden ontleend (zie de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2912](#)). Slechts indien zich bij de afwijzing van een naturalisatieverzoek willekeur voordoet, kan onder bijzondere omstandigheden artikel 8 van het EVRM in beeld komen. Uit het arrest van het EHRM van 12 juni 2018, *Alpeyeva en Dzhalongoniya tegen Rusland*, [ECLI:CE:ECHR:2018:0612JUD000754909](#), paragraaf 108, volgt dat hetzelfde geldt bij de intrekking van een nationaliteit. [appellante] heeft niet aannemelijk gemaakt dat zich in dit geval willekeur heeft voorgedaan, zodat de Afdeling niet toekomt aan een beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat [appellante] de door haar gestelde belangen bij rechtmatig verblijf in Nederland en de uitoefening van haar familie- en privéleven in een vreemdelingrechtelijke procedure aan de orde moet stellen (zie de uitspraak van de Afdeling van 30 januari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BY9947](#)). Een mogelijke tegenwerping van artikel 1(F) staat de beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM in een vreemdelingrechtelijke procedure niet in de weg. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat de staatssecretaris in deze procedure terecht niet heeft getoetst aan artikel 8 van het EVRM. [...]

Zelfs indien [appellante] als gevolg van de intrekking van haar Nederlandse nationaliteit staatloos wordt, heeft de staatssecretaris zich in het besluit niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat het belang van de Nederlandse staat, gelet op de ernst van de verzwegen feiten, prevaleert boven haar belang om het Nederlanderschap te behouden.

De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat de staatssecretaris een deugdelijke Unierechtelijke evenredigheidsbeoordeling heeft gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2021:114](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2021, 73

MK ABRS, 19-01-2021, 201907604/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG 2, 3, 6, 11

Vw 2000 66a

INREISVERBOD. Staatssecretaris mocht ervoor kiezen om niet gelijktijdig met het terugkeerbesluit een inreisverbod uit te vaardigen. De door de staatssecretaris aan het Terugkeerhandboek ontleende werkwijze is niet in strijd met de Terugkeerrichtlijn. De looptijd van een inreisverbod vangt aan op het moment dat een vreemdeling het grondgebied van de lidstaten van de EU daadwerkelijk heeft verlaten.

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de Terugkeerrichtlijn zich verzet tegen de door de staatssecretaris gevolgde werkwijze. Deze werkwijze is aldus dat wanneer bij vertrek op Schiphol illegaal verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld, aan deze vreemdeling een terugkeerbesluit en een voornemen voor een inreisverbod worden uitgereikt en op een later moment, nadat de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten van de EU heeft verlaten, een inreisverbod wordt uitgevaardigd. [...]

Inreisverbod gelijktijdig met terugkeerbesluit?

2. In haar grief betoogt de vreemdeling allereerst dat de rechtbank heeft miskend dat het inreisverbod gelijktijdig moet worden uitgevaardigd met het terugkeerbesluit. Zij verwijst daartoe naar de woorden 'gaat gepaard met' in artikel 11, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn.

2.1. Artikel 3, aanhef en onder 6, noch artikel 11, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn of artikel 66a van de Vw 2000 waarin die laatste bepaling is geïmplementeerd, voorzien in de verplichting een inreisverbod altijd gelijktijdig met een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Artikel 11, eerste lid, aanhef, van de Terugkeerrichtlijn strekt er alleen toe te voorkomen dat een inreisverbod wordt uitgevaardigd zonder dat een terugkeerbesluit is genomen. In dit geval heeft de staatssecretaris een terugkeerbesluit genomen met daarbij een termijn voor vrijwillig vertrek en doet zich niet de situatie voor dat de vreemdeling niet aan een opgelegde terugkeerverplichting heeft voldaan. Onder die omstandigheden heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat de staatssecretaris ervoor

mocht kiezen om niet gelijktijdig met het terugkeerbesluit een inreisverbod uit te vaardigen. [...]

'In absentia'-procedure

3. De vreemdeling betoogt verder, mede onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 12 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ4437](#), dat de Terugkeerrichtlijn door haar verblijf buiten de EU niet meer op haar van toepassing was en dat daarmee geen grondslag bestond voor een inreisverbod als bedoeld in artikel 11 van die richtlijn. De staatssecretaris en de rechtbank beroepen zich in dat verband ten onrechte op de verstekprocedure uit het Terugkeerhandboek, ook wel de 'in absentia'-procedure uit het Return Handbook, van de Commissie uit 2017. Dat handboek is juridisch niet bindend, aldus de vreemdeling. [...]

3.2. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de door de staatssecretaris aan het Terugkeerhandboek ontleende werkwijze niet in strijd is met de Terugkeerrichtlijn. De Afdeling overweegt daartoe het volgende.

3.3. [...] Voor het terugkeerbesluit geldt volgens artikel 6, eerste lid, van die richtlijn als voorwaarde dat de onderdaan van een derde land op het grondgebied van een van de lidstaten aanwezig is. De strekking van zo'n besluit is dat een vreemdeling het grondgebied van de lidstaten moet verlaten. De richtlijn noemt de voorwaarde van het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor het inreisverbod niet, maar koppelt de bevoegdheid tot het uitvaardigen van het inreisverbod aan het bestaan van een terugkeerbesluit, dat op zijn beurt wel moet zijn genomen op het moment dat de vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft. Daarbij komt dat de strekking van het inreisverbod is dat de vreemdeling gedurende een bepaalde periode niet opnieuw inreist om mogelijk nieuw illegaal verblijf te voorkomen. Verblijf op het grondgebied van de lidstaten is daaraan niet inherent. [...]

3.4. Daarbij is verder van belang dat indien het in de voorliggende situatie niet mogelijk zou zijn een inreisverbod uit te vaardigen, dit de verwezenlijking van de door de Terugkeerrichtlijn nagestreefde doelstellingen in gevaar zou kunnen brengen en zou kunnen leiden tot een beperking van het nuttig effect van de richtlijn. De Europese dimensie die volgens punt 14 van de considerans bij de Terugkeerrichtlijn met een inreisverbod wordt gegeven aan het effect van nationale terugkeermaatregelen, zou dan niet kunnen worden bewerkstelligd.

3.5. Steun voor het oordeel dat de werkwijze van de staatssecretaris niet strijdig is met de Terugkeerrichtlijn, kan worden gevonden in de richtsnoeren in het Terugkeerhandboek (zie punt 2 van de considerans van aanbeveling (EU) 2017/2338). [...] Met zijn werkwijze geeft de staatssecretaris invulling aan de aansporing door de Commissie in punt 11.4 om vrijwillig vertrek te bevorderen. [...]

Ingangsdatum inreisverbod

4.3. Zoals de Afdeling heeft overwogen onder 11.4 in de uitspraak van 6 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ2342](#), vangt de looptijd van een inreisverbod aan op het moment dat een vreemdeling het grondgebied van de lidstaten van de EU daadwerkelijk heeft verlaten. Dit volgt ook uit het arrest Ouhrami, punten 45, 53 en 58. Verder bepaalt artikel 66a, vierde lid, tweede volzin, van de Vw 2000 dat de duur wordt berekend met ingang van de datum waarop de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten. Op

deze wijze is dit ook neergelegd in paragraaf A4/2.3 van de Vc 2000. In paragraaf A4/2.4.3, die gaat over de voornemenprocedure, is daarop geen uitzondering neergelegd. De Afdeling is op grond hiervan van oordeel dat de ingangsdatum van het inreisverbod de datum van uitreis moet zijn, in dit geval dus 29 januari 2019.

[ECLI:NL:RVS:2021:89](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB2021, 74

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 19-01-2021 (publ. 20-01-2021), AWB 20/3105

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EG) nr. 810/2009 32 lid 1

VISUM. Verweerder heeft het visum kort verblijf mogen afwijzen omdat eiser als derdelander een bedreiging vormt voor de volksgezondheid vanwege de coronapandemie. Verweerder heeft in dit kader een ruime beoordelingsmarge. Verweerder heeft de weigering van het visum gebaseerd op alle elementen die eisers situatie kenmerken en de aanwijzingen waarover hij beschikte, te weten de coronapandemie, de getroffen nationale en Europese maatregelen om de volksgezondheid te beschermen, het Europese inreisverbod om reisbewegingen te verminderen, de uitzonderingen op het inreisverbod en de omstandigheid dat eiser niet onder die uitzonderingen valt. De beoordeling die verweerder op grond van het voorgaande heeft gemaakt, is naar het oordeel van de rechtbank voldoende individueel.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:289](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2021, 75

MK ABRS, 20-01-2021, 202003698/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 c

ASIEL. Invulling redelijkheidstoets bij tegenwerpen veilig derde land. Daar valt in dit geval de individuele omstandigheid onder dat, anders dan tijdens de door de staatssecretaris tegengeworpen verblijfsperiode van de vreemdeling in het veilig derde land, het gezin van de vreemdeling daar niet langer aanwezig is.

1. [...] Deze uitspraak gaat over de invulling die de staatssecretaris moet geven aan de redelijkheidstoets bij het tegenwerpen van een veilig derde land (hierna: de redelijkheidstoets). Daarmee wordt voortgebouwd op het kader zoals uiteengezet in de uitspraak van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3379](#). [...]

2.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat in deze procedure, gericht tegen de niet-ontvankelijkverklaring van een asielaanvraag, niet aan de orde is of de vreemdeling op grond van haar gezinsleven aanspraak maakt op een verblijfsrecht. Pas bij de inhoudelijke behandeling van een asielaanvraag verricht de staatssecretaris ambtshalve een toets aan artikel 8 van het EVRM. Verder kan een dergelijke toets ook aan de orde zijn bij een reguliere verblijfsaanvraag.

2.3. Dat betekent echter niet dat in een procedure als deze de staatssecretaris zonder meer elke omstandigheid met betrekking tot het gezinsleven van de vreemdeling buiten beschouwing mocht laten. De reikwijdte van de redelijkheidstoets, zoals hierboven beschreven, omvat immers een plicht voor de staatssecretaris om deugdelijk te motiveren dat het redelijk is om van een vreemdeling te verwachten dat deze afreist naar een veilig derde land en daar asiel aanvraagt, daarbij rekening houdend met alle individuele omstandigheden die relevant zijn voor de beoordeling van de band die een vreemdeling heeft met het tegengeworpen veilig derde land. Daar valt in dit geval de omstandigheid onder dat, anders dan tijdens de door de staatssecretaris tegengeworpen verblijfsperiode van de vreemdeling in het veilig derde land, het gezin van de vreemdeling daar niet langer aanwezig is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is het feit dat deze omstandigheid tevens raakt aan het belang van de vreemdeling om haar gezinsleven in Nederland uit te oefenen, onvoldoende om die omstandigheid in het kader van de redelijkheidstoets geheel buiten beoordeling te laten.

[ECLI:NL:RVS:2021:122](#)

JnB2021, 76

MK ABRS, 15-01-2021, 202004390/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 1

Vb 2000 3.6a

Richtlijn 2013/32/EU 2 q

ASIEL. Definitie van een opvolgende aanvraag volgt uit artikel 1 van de Vw 2000, waarvan niet kan worden afgeweken.

1. De vreemdeling komt uit Guinee en heeft eerder in Nederland een aanvraag gedaan om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Zij heeft deze aanvraag ingetrokken nadat haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd was verleend. Die vergunning was gegeven onder de beperking "tijdelijke humanitaire gronden" in verband met haar aangifte van mensenhandel. Nadat de staatssecretaris de verblijfsvergunning regulier had ingetrokken, heeft de vreemdeling op 6 november 2015 opnieuw een aanvraag gedaan om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. De staatssecretaris heeft deze aanvraag afgewezen. Deze uitspraak gaat over de vraag of de aanvraag van 6 november 2015 moet worden aangemerkt als eerste aanvraag als bedoeld in artikel 3.6a van het Vb 2000. Als dat zo is, moest de staatssecretaris ambtshalve beoordelen of de uitzetting van de vreemdeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM. [...]

3.1. De staatssecretaris voert terecht aan dat uit artikel 1 van de Vw 2000 de definitie van een opvolgende aanvraag volgt, waarvan hij niet kan afwijken. Dit artikel strekt tot

omzetting van artikel 2, aanhef en onder q, van de Procedurerichtlijn. De staatssecretaris wijst in dit verband terecht op de uitspraak van de Afdeling van 24 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1969](#), onder 6.1. De vreemdeling heeft haar eerdere aanvraag expliciet ingetrokken. Uit artikel 2, aanhef en onder q, van de Procedurerichtlijn volgt dat het begrip "volgend verzoek" slaat op de gevallen waarin een vreemdeling dat heeft gedaan. Anders dan de vreemdeling betoogt, is de op 6 november 2015 door haar ingediende asielaanvraag geen voortzetting van de asielaanvraag uit 2013. Het is daarom geen eerste aanvraag maar een opvolgende aanvraag. Artikel 3.6a, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 verbindt de ambtshalve toets aan artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk aan de eerste aanvraag. Omdat in artikel 3.6a van het Vb 2000 of enige andere wettelijke bepaling niet de verplichting is neergelegd voor de staatssecretaris om bij een opvolgende aanvraag ambtshalve te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 8 van het EVRM, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris deze beoordeling ten onrechte achterwege heeft gelaten in het besluit van 7 juni 2017.

[ECLI:NL:RVS:2021:76](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2021, 77

MK ABRS, 19-01-2021, 202002134/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

ASIEL. BMA-advies. Uit de uitspraak van de Afdeling van 5 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3488](#), r.o. 4.2, volgt dat het voor de vraag of een BMA-advies op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten, in beginsel niet relevant is of het daaraan ten grondslag gelegde brondocument is opgemaakt in de voorliggende zaak of in een andere. Twee vreemdelingen met verschillende medische klachten kunnen immers afhankelijk zijn van dezelfde medische behandeling. Vereist is wel dat het BMA de specifieke klachten van de vreemdeling kenbaar bij zijn motivering heeft betrokken.

[ECLI:NL:RVS:2021:90](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2021, 78

Mk Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 15-01-2021 (publ. 15-01-2021), NL20.13803

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 27

DUBLINVERORDENING. Artikel 27 van de Dublinverordening dient zo te worden gelezen dat daaronder ook valt een rechtsmiddel tegen de afwijzing van een verzoek dat strekt tot herziening van een eerder overdrachtsbesluit of tot het niet uitvoeren daarvan. Dit houdt vervolgens in dat als in dat kader de voorlopige voorziening wordt getroffen dat overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat moet worden opgeschort tot op het bezwaar of beroep wordt beslist, dat moet worden beschouwd als een opschorting in de zin van het derde lid van dat artikel. De rechtbank is van oordeel dat een verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 door een vreemdeling op wie de Dublinverordening van toepassing is, moet worden gezien als een verzoek om herziening van het overdrachtsbesluit of het tegenhouden van de uitvoering daarvan. Dit betekent dat, als een vreemdeling na het definitief worden van een overdrachtsbesluit een verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 indient, een door de rechter in dat kader getroffen voorlopige voorziening de overdrachtstermijn opschort op grond van artikel 29, eerste lid, in samenhang met artikel 27, derde lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:208](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2021/208)

JnB2021, 79

HvJEU (Tweede kamer), 20-01-2021, C-255/19

Verenigd Koninkrijk tegen OA.

Richtlijn 2004/83/EG 11

DEFINITIERICHTLIJN. Beëindiging van de vluchtelingenstatus. Mogelijkheid om een beroep te doen op de bescherming van het land van oorsprong.

Het Hof (Tweede kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 11, lid 1, onder e), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de in deze bepaling genoemde „bescherming” wat de beëindiging van de vluchtelingenstatus betreft aan dezelfde vereisten moet voldoen als die welke uit artikel 2, onder c), juncto artikel 7, leden 1 en 2, van die richtlijn voortvloeien met betrekking tot het verlenen van die status.

2) Artikel 11, lid 1, onder e), juncto artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/83 moet aldus worden uitgelegd dat eventuele sociale en financiële steun die door particuliere actoren, zoals de familie of de clan van de betrokken derdelander, wordt geboden, niet voldoet aan de uit deze bepalingen voortvloeiende beschermingsvereisten en derhalve niet relevant is voor de beoordeling van de doeltreffendheid of de beschikbaarheid van door de staat geboden bescherming in de zin van artikel 7, lid 1, onder a), van deze richtlijn, noch voor de vaststelling, op grond van artikel 11, lid 1, onder e), juncto artikel 2, onder c), van deze richtlijn, van het voortbestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

[ECLI:EU:C:2021:36](#)

[Naar inhoudsopgave](#)